

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1207215419
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1207215419.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobkyne: Z. M., N.. X.X.XXXX, A. Š.C. V. X, A., zastúpenej: JUDr. Štefan Čakvári, advokát, so sídlom Vazovova 9/a, Bratislava proti žalovanému: Slovak Lines, a.s., IČO: 35 821 019, so sídlom Mlynské nivy 5, Bratislava, zastúpeného: Law & Trust - advokátska kancelária, spol. s r.o., so sídlom Mlynské nivy 16, Bratislava, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne a intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 7.2.2019, č.k. 8C/103/2007-303, a na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.9.2018, č.k. 8C/103/2007-331 jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 3 584,94 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku sa žaloba zamieta.

Žalobkyňa, žalovaný a intervenient na strane žalovaného nemajú právo na náhradu trov konania.

Uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 30.9.2018, č.k.8C/103/2007-331 sa zrušuje.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí tretím) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 898,60 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a vyslovil, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92% (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 427 ods. 1, § 428, § 441, § 444, § 106 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 44 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „zákon o premávke na pozemných komunikáciách“), § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, § 7 ods. 1, 2, 3 vyhlášky ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb“) a vecne tým, že mal za preukázané, že dňa 25.4.2004 v objekte autobusovej stanice v Bratislave - Mlynské Nivy utrpela žalobkyňa úraz, ku ktorému došlo tak, že o 18.20 hod. pred jedným z nástupných autobusových ostrovčekov do nej buchol zadnou časťou cúvajúci autobus pravidelnej linky žalovaného. Žalobkyňa v dôsledku nárazu spadla na zem, pričom autobus naďalej pokračoval v cúvaní až do doby, keď sa ocitla pod autobusom a hlasitý krik okolostojacich cestujúcich, ako aj trúbenie ďalšieho vedľa stojaceho autobusu upozornil vodiča, že sa pod autobusom nachádza človek a ten následne zastavil. Žalobkyňa bola prevezená sanitkou do nemocnice, kde sa podrobila operácii, v rámci ktorej jej bol implantovaný

umelý bedrový kĺb (totálna endoprotéza). Žalobkyňa bola hospitalizovaná od 25.4.2004 do 19.5.2004 vo FNsP Bratislava Ružinov s následnou niekoľko mesačnou dobou liečenia. Na základe znaleckého posudku mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa utrpela zlomeninu krčka pravej stehnovej kosti s posunom úlomkov, zmliaždenie temenno - záhlavovej oblasti hlavy vpravo, odreninu chrčtvej časti oboch lakťov. Prvoinštančný súd vyvodil pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného z dôvodu, že ide o právnickú osobu, vykonávajúcu dopravu, pričom zodpovedá za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Zároveň bolo v konaní preukázané, že Okresný súd Bratislava II trestným rozkazom zo dňa 23.12.2009, sp.zn. 5T/192/2009 uznal Q. R. (vodiča autobusu, ktorý narazil do žalobkyne a zároveň zamestnanec žalovaného) vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona a odsúdil ho k trestu odňatia slobody vo výmere jeden rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dva roky. Na základe uvedeného uzavrel, že žalovaný sa dopustil protiprávneho konania, nakoľko v rámci prevádzky ako dopravca porušil ustanovenia § 21 ods. 2 ods. 3 Zákona č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách, keď pri cúvaní autobusom narazil do za ním stojacej chodkyne-žalobkyne, čím jej spôsobil zlomeninu krčku stehnovej kosti pravej dolnej končatiny s predpokladanou dobou liečenia tri mesiace, pričom toto konanie žalovaného je v príčinnej súvislosti s následkom, ktorý utrpela žalobkyňa, t.j. žalovaný je zodpovedný za škodu na zdraví žalobkyne. Súd prvej inštancie posudzoval aj otázku spoluzavinenia žalobkyne podľa § 441 Občianskeho zákonníka s ohľadom na tvrdenia žalovaného a intervenienta na strane žalovaného. Spoluzodpovednosť žalobkyne mal za preukázanú najmä z hľadiska prevenčnej povinnosti predchádzaniu škodám. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že konanie žalobkyne nebolo zodpovedné a opatrné, keďže v prípade, že by vyložene pozerala na tabuľku autobusu, ako v konaní tvrdila, tak by stála v jeho tesnej blízkosti a autobus, ktorý do nej narazil, by nešiel tak blízko nej. Poukázal tiež na to, že žalobkyňa nerešpektovala prítomné písomné výzvy žalovaného podľa ust. § 44 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, vstúpila na vozovku a to za autobus, čím ohrozila svoju osobu, teda nerešpektovala tabuľku zavesenú na reľaziach okolo ostrovčeka s nápisom zákazu vstupu do jazdnej dráhy (vyjadrenie o tom, že žalobkyňa pobehovala po jazdnej dráhe nebolo ustálené, ani preukázané). Ustálil, že žalobkyňa sa určitou mierou podieľala na spoluzavinení, preto s ohľadom na dané skutočnosti a vykonané dokazovanie určil podiel jej zavinenia na 10% zodpovednosti. Vychádzal pri tom z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12Co/787/1965, ktorý určil, že ak sa peší chodec nepresvedčí o tom, či je cesta voľná, a prechádza cez vozovku, nesie na svojom poškodení motorovým vozidlom, ktoré do neho narazí, najmenej 10%. Rovnako 10% nesie zo svojej škody peší chodec, ktorý ide po nesprávnej strane vozovky, čo je tiež jednou z príčin poškodenia jeho zdravia motorovým vozidlom. Chodec tak porušuje ustanovenia § 42 vyhlášky č. 80/1966 Zb., čo je tiež okolnosťou, ktorá má pôvod v prevádzke dopravného prostriedku pri autobuse (Ro KS v Banskej Bystrici, sp. zn. 12 Co 787/1965). Vo vzťahu k tvrdeniam intervenienta uviedol, že neuniesol dôkazné bremeno, ktorým by preukázal, že spoluzodpovednosť žalobkyne by mala byť vo výške 50%. Pokiaľ ide o jednotlivé uplatňované nároky (bolestné a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia), dospel súd prvej inštancie k záveru, že tieto boli zo strany žalobkyne jednoznačne preukázané, pričom pri určovaní výšky bodového ohodnotenia vychádzal zo znaleckého posudku V.. F. S., ktorý bol ustanovený ako znalec v trestnom konaní vedenom voči zamestnancovi žalovaného, ktorý bodové ohodnotenie bolestného určil na 270 bodov a bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia určil na 200 bodov; z uvedeného vyplynulo, že žalobkyňa má nárok na odškodnenie za bolesť za 270 bodov x 60 Sk = 16 200 Sk (537,74 eur) a nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia za 200 bodov x 60 Sk = 12 000 Sk (398,33 eur). Nakoľko spoluzavinenie žalobkyne bolo určené v rozsahu 10%, priznal jej za bolestné sumu 483,97 eur a za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 358,50 eur, čo predstavuje 90% súm určených na základe vyššie uvedeného bodového ohodnotenia. Súd prvej inštancie uviedol, že považoval za spravodlivé priznať žalobkyňi v rámci týchto nárokov aj preukázané náklady spojené s liečením a to celkovo sumu 1 680 Sk (56,13 eur) vynaloženú v súvislosti s pobytom žalobkyne v Slovenských liečebných kúpeľoch Piešťany, a.s., ktorých vynaloženie mal súd za preukázané z listinných dôkazov predložených žalobkyňou. V prípade mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia súd prvej inštancie po opätovnom preskúmaní dôkazov zistil, že z dokazovania nevyplývalo, že by v danom prípade došlo k naplneniu inštitútu dôvodov hodných osobitného zreteľa, keďže v prípade žalobkyne došlo k zhoršeniu kvality života, ale nie do takej miery, aby ho bolo možné považovať za fatálne, preto priznal žalobkyňi len základné bodové ohodnotenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. K námietke premičania uplatnenej žalovaným v priebehu konania súd prvej inštancie uviedol, že je potrebné vychádzať z vykonaného dokazovania, predovšetkým z posudku vypracovaného V.. W. Q. zo dňa 27.5.2005, na základe ktorého možno ustáliť koniec obdobia vytrpenej bolesti žalobkyne dňom 27.5.2005. Na základe uvedeného prvoinštančný súd dospel k záveru, že námietka premičania

žalovaného (vo vzťahu k uplatnenej istine) nie je opodstatnená, nakoľko žalobkyňa podala svoju žalobu dňa 18.5.2007. V súvislosti s uplatneným príslušenstvom (úroku z omeškania) však námietku premlčania príslušenstva považoval za dôvodnú, nakoľko príslušenstvo si žalobkyňa uplatnila až na pojednávaní konanom dňa 4.10.2018. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), t.j. podľa pomeru úspechu v spore s tým, že žalobkyňa bola v konaní voči žalovanému úspešná v priznanej sume 898,60 Eur z celkovej uplatňovanej sumy 22 465,64 Eur, žalovaný bol v konaní úspešnejší, t.j. 96 % úspechu žalovaného k 4 % úspechu žalobkyne, preto celkový úspech žalovaného predstavuje 92 % (t.j. 96 % - 4 %).

3. Proti výroku I. uvedeného rozhodnutia podal (so súhlasom žalovaného) v zákonnej lehote odvolanie intervenient na strane žalovaného z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p., t.j., že neboli splnené procesné podmienky. Poukázal na to, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni len základné bodové ohodnotenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom žalobkyňa predmetom sporu určila „len“ 20-násobné mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a 20-násobné mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré spolu predstavujú sumu 676 800 Sk (22 465,64 eur). Predmetom sporu nie je aj „základná“ náhrada za bolesť a „základná“ náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne, ktorú (hoci zníženú) priznal žalobkyni súd prvej inštancie. Uviedol, že pokiaľ by predmetom sporu bola aj „základná“ náhrada za bolesť a „základná“ náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia, žalobkyňa by musela v petite žaloby požadovať spolu 710 640 Sk (23 588,92 eur). Z uvedeného vyvodil, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku, ktorý nebol predmetom sporu. Rovnako v súvislosti s nárokom na preukázané náklady spojené s liečením ide o nárok, ktorý si žalobkyňa žalobným návrhom neuplatnila, teda nebol predmetom sporu. Odvolateľ s poukazom na dispozičnú zásadu a zásadu ne ultra petita konštatoval, že súd musí rozhodnúť o všetkých návrhoch, ktoré mu boli predložené, a len o návrhoch, ktoré mu boli predložené. Porušenie zásady ne ultra petita, t.j. prekročenie návrhu súdom možno podľa jeho názoru subsumovať pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p., keďže vychádzajúc z § 216 ods. 1 C.s.p. súd nemôže rozhodnutím priznať viac než je požadované žalobným návrhom s tým, že v predmetnom spore neprichádza do úvahy aplikácia § 216 ods. 2 C.s.p. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Proti rozhodnutiu podala odvolanie aj žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Rozhodnutie považovala za nepreskúmateľné v časti týkajúcej sa výšky priznaného nároku. Uviedla, že na rozdiel od predchádzajúcich svojich rozhodnutí súd prvej inštancie v tomto rozhodnutí priznal len nárok zodpovedajúci základnému bodovému ohodnoteniu, navyac krátenému po 10%, pričom takýto obrat v právnom posúdení, osobitne v otázke existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie nároku za bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia, nie je náležité odôvodnený. Poukázala na to, že v prípade žalobkyne ide o 84-ročnú ženu, ktorá sa vo veku 65 rokov stala obeťou trestného činu a v jeho dôsledku je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50%, ktorej bola priznaná suma 893,60 eur titulom náhrady škody za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom z dôvodu jej údajného spoluzavinenia je krátené už aj tak realite 21. storočia nezodpovedajúce bodové ohodnotenie, navyac trovy konania budú asi vyššie ako nárok, ktorý jej bol prisúdený. Podľa jej názoru aj 65-ročný človek, ktorý sa dostane na zaslúžený dôchodok, má právo plnohodnotne žiť nielen po osobnej a kultúrnej stránke, ale aj z hľadiska možnosti si popri dôchodku privyrobiť. Uviedla, že chápe, že iné sú potreby 20-30 ročnej osoby, a iné v prípade osoby v dôchodkovom veku, je však presvedčená, že trvalé následky v jej prípade spočívajúce vo výraznom obmedzení obvyklého spôsobu života (používanie franc. barle, funkčná porucha pohybu 50%, nemožnosť rekreačného športovania, aktívnej práce v kluboch alebo brigádnickej práci) možno označiť výrazom „fatálne“ aj bez toho, aby v dôsledku úrazu stratila napr. končatinu alebo pred úrazom bola aktívna športovkyňa alebo výkonná umelkyňa. Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní uplatnených úrokov z omeškania, nakoľko ak je právo na úroky relatívne samostatným právom, je vecou žalobcu, či si uplatní úroky spolu s istinou alebo až po určitom časovom odstupe (vtedy môže uplatniť úrok len za obdobie, v ktorom neboli úroky ešte premlčané). Uviedla, že si uplatnila úroky za obdobie dvoch rokov spätne, preto nevidí dôvod ich premlčania. V odvolaní žalobkyňa ďalej uviedla, že zotrváva na svojej predchádzajúcej argumentácii vo vzťahu k odôvodnenosti mimoriadneho zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Vyjadřila

nepochopenie dôvodu, pre ktorý prvoinštančný súd doposiaľ vychádzal z bodového ohodnotenia V. W. Q. a v ostatnom napadnutom rozsudku vychádzal z posudku V. F. S., s čím súvisí aj údajné 10%-né spoluzavinenie poškodenej. Pripomenula, že zostúpenie žalobkyne z nástupného ostrovčeka na vozovku nebolo svojvoľné, ale bolo podmienené tým, že autobusy mali cieľ cesty uvedený na tabuľke umiestnenej v čelnej časti vozidla a toto jednoducho nebolo vidieť z nástupného ostrovčeka, pričom toto bol jediný dôvod, pre ktorý žalobkyňa vstúpila mimo nástupného ostrovčeka. Poukázala na to, že vodič autobusu bol uznaný vinným z trestného činu z toho dôvodu, že si pre prípad cúvania s autobusom nezabezpečil zodpovednú a náležite poučenú osobu. Vyjadrila prekvapenie, že tak neurobil jeho zamestnávateľ SAD, pričom ide o veľkú autobusovú stanicu s obrovským denným pohybom cestujúcich, teda nevenoval takejto základnej povinnosti žiadnu pozornosť a namiesto toho zvaľuje zodpovednosť na iných. Na základe uvedeného mala za to, že primárnym a zásadným dôvodom vzniku udalosti nebola nedisciplinovanosť alebo svojvôľa žalobkyne, ale hrubá nebalosť vodiča a jeho zamestnávateľa. S poukazom na to, že výška priznanej náhrady je plne závislá od úvahy súdu nepovažovala za adekvátne uplatňovať princíp úspešnosti, čo vedie k absurdite, keď trovy konania priznané žalovanému môžu presiahnuť nárok priznaný žalobkyňi. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že podanej žalobe vrátane jej zmeny zo dňa 4.10.2018 v celom rozsahu vyhovie.

5. Intervenient na strane žalovaného sa vyjadril k odvolaniu žalobkyne podaním zo dňa 20.12.2019, v ktorom uviedol, že s poukazom na § 359 C.s.p. žalobkyňa nie je osobou oprávnenou podať odvolanie proti výroku I. napadnutého rozsudku, preto v zmysle § 386 písm. b) C.s.p. by mal odvolací súd odvolanie proti tomuto výroku rozhodnutia odmietnuť. Vo vzťahu k nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť poukázal na právny názor odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí č.k. 3Co/78/2014-232 zo dňa 13.9.2017, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, v zmysle ktorého u žalobkyne nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť. V súvislosti s nárokom na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a zohľadňujúc vykonané dokazovanie. Konštatoval, že aj v prípade stanovenia miery spoluzavinenia žalobkyne za ujmu na zdraví vychádzal súd prvej inštancie z právne záväzného názoru odvolacieho súdu. Upozornil, že civilný súd v spore o náhradu škody na zdraví nezbavuje povinnosti zaoberať sa otázkou, či, do akej miery a v akom rozsahu sa na vzniknutej škode podieľalo aj konanie žalobkyne. Vo vzťahu k omeškaniu s plnením mimoriadneho zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, mal za to, že povinnosť zaplatiť uvedené plnenie vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím tejto doby určenej na splnenie priznanej náhrady dochádza k omeškaniu dlžníka. Pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s uvedenou ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, mal za to, že by išlo o právo premlčané ako celok (s odkazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/157/2009 a NS ČR R 96/2010). K náhrade trov konania uviedol, že táto bola priznaná v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. Poukázal na to, že argumentácia žalobkyne vychádza z neúčinnnej právnej normy (§ 142 ods. 3 O.s.p.), z ktorej zároveň nevyplývala povinnosť priznať náhradu trov konania v plnej výške. Upozornil, že aj v prípade rozhodnutia o výške plnenia závislého od úvahy súdu platilo, že ak hodnotil súd, či vôbec boli splnené predpoklady vzniku nároku, nešlo o úvahu súdu o výške plnenia, ale o právnom posúdení základu vecí, t.j. postup súdu podľa § 142 ods. 3 O.s.p. v takom prípade neprichádzal do úvahy. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd odmietol odvolanie žalobkyne proti výroku I. rozhodnutia súdu prvej inštancie a výrok II. potvrdil ako vecne správny.

6. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril aj žalovaný v podaní zo dňa 31.12.2019, v ktorom nesúhlasil s odvolacou argumentáciou žalobkyne, že z napadnutého rozsudku nie je zistiteľné, čo viedlo prvoinštančný súd k tomu, aby priznal žalobkyňi nárok z titulu náhrady škody za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 893,60 eur. Žalovaný mal za to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplývajú dôvody priznania nároku ako aj nepriznania nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý záver vychádza zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Aj vo vzťahu k spoluzavineniu žalobkyne na vzniku ujmy poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a skutkové zistenia z vykonaných dôkazov s tým, že žalobkyňa nepreukázala, v čom by mali byť tieto skutkové zistenia nesprávne. S poukazom na uznesenie NS SR zo dňa 26.5.2011, sp.zn. 6Cdo/16/2010 mal za to, že súd nemohol žalobkyňi priznať úroky z omeškania tak, ako si ich žiadala. Vo vzťahu k trovám konania považoval rozhodnutie prvoinštančného súdu za správne (aplikujúc § 255 C.s.p.), pričom žalobkyňa nijakým spôsobom nezdôvodnila, aké iné

ustanovenie o náhrade trov konania by sa malo aplikovať. Stotožnil sa s odvolaním intervenienta a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie vo výroku I. tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

7. Žalobkyňa sa k odvolaniu intervenienta ani k vyjadreniam intervenienta a žalovaného nevyjadrila.

8. Odvolací súd po vydaní v poradí tretieho rozsudku prvoinštančným súdom preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 C.s.p., na prejednanie veci v súlade s ust. § 384 ods. 1 C.s.p. a § 385 ods. 1 C.s.p. nariadil pojednávanie za účasti sporových strán, zopakoval dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie odvolacieho súdu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zmeniť. Z obsahu podaného odvolania žalobkyne odvolací súd zároveň vyvodil, že odvolanie žalobkyne smeruje proti zamietajúcemu výroku napadnutého rozsudku a súvisiaceho výroku o trovách konania.

9. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady škody na zdraví v dôsledku úrazu, ktorý utrpela dňa 25.4.2004 v objekte autobusovej stanice Mlynské Nivy v Bratislave, keď do nej pred jedným z nástupných ostrovčekov narazil zadnou časťou cúvajúci autobus, v dôsledku nárazu spadla pod vozidlo, pričom autobus pokračoval v cúvaní až do doby, keď sa ocitla pod zadným kolesom. Uplatnená náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzala z posudku vypracovaného V. W. Q. zo dňa 27.5.2005, v ktorom bolo stanovené bodové ohodnotenie bolesti počtom bodov 364 a ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia počtom bodov 200, pričom celková uplatnená náhrada predstavovala 20 násobok základného počtu bodov stanoveného v posudku. V konaní bolo preukázané, že Okresný súd Bratislava II trestným rozkazom zo dňa 23.12.2009, sp.zn. 5T/192/2009 uznal Q. R. (vodiča autobusu, ktorý narazil do žalobkyne a zároveň zamestnanca žalovaného) vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona a odsúdil ho k trestu odňatia slobody vo výmere jeden rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dva roky.

10. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

11. Podľa § 428 Občianskeho zákonníka svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

12. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

13. Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách cestujúci vozidlom verejnej hromadnej dopravy osôb je povinný správať sa pri čakaní, nastupovaní, počas jazdy a pri vystupovaní tak, aby neohrozoval bezpečnosť ani plynulosť cestnej premávky, najmä nesmie na zastávke bez nástupného ostrovčeka vstupovať na vozovku, kým vozidlo verejnej hromadnej dopravy osôb nezastaví. Pritom je povinný poslúchnuť pokyny zamestnanca prevádzkovateľa takého vozidla.

14. Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia odškodnenie za bolesť sa poskytuje za bolesti spôsobené poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov, a to podľa zásad a sadzieb ustanovených v prílohe tejto vyhlášky. Odškodnenie za bolesť musí byť primerané povahe poškodenia na zdraví a priebehu liečenia.

15. Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (ďalej len "následky"). Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti.

16. Podľa § 7 ods. 1, 2, 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 60 Sk za jeden bod. Celková výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z jedného

poškodenia na zdraví nesmie presiahnuť sumu 240 000 Sk; z toho odškodnenie za bolesť nesmie presiahnuť sumu 72 000 Sk. V prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť, a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2.

17. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd prvej inštancie rozsudkom (medzitýmym) zo dňa 18.6.2008, č.k. 8C/103/2007-82 vyslovil, že nárok žalobkyne na mimoriadne zvýšenie náhrady škody za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je dôvodný. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uvedený rozsudok pre nepreskúmateľnosť zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a to uznesením zo dňa 22.6.2010, č.k. 14Co/29/2009-121. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil a ustálil skutkový stav a nevykonal všetky dôkazy, predovšetkým vo vzťahu k záveru, že u žalobkyne ide o prípad hodný osobitného zreteľa a vo vzťahu k záveru o výlučnej zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobkyne.

18. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom zo dňa 28.1.2013, č.k. 8C/103/2007-204 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu za bolestné vo výške 13 049,19 eur a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 7 169,88 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu za bolestné vo výške 13 049,19 eur a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 7 169,88 eur a v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uložil prvoinštančnému súdu povinnosť posúdiť námietku premlčania vznesenú žalovaným, vyriešiť otázku zodpovednosti žalovaného, a to aj s ohľadom na posúdenie zavinenia žalobkyne, v tejto súvislosti vyhodnotiť vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, prípadne doplniť dokazovanie, posúdiť dôvodnosť a výšku mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, a to v intenciách právneho názoru vysloveného odvolacím súdom.

19. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí konštatoval, že zodpovednosť prevádzateľa dopravného prostriedku má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. že subjekt zodpovednosti tu zodpovedá zásadne bez ohľadu na zavinenie, pričom predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú 1. udalosť vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi touto udalosťou a vznikom škody. V posudzovanom prípade odvolací súd vyvodil, že je tu daná (objektívna) zodpovednosť žalovaného za škodu, nakoľko tento ako právnická osoba vykonával v čase nehody dopravu, pričom škoda na zdraví žalobkyne bola vyvolaná nárazom cúvajúcего autobusu do žalobkyne, čo je nepochybne udalosť vyvolaná osobitnou povahou prevádzky (v osobitnej povahe prevádzky sa prejavujú typické vlastnosti prevádzky, ktoré spočívajú v jej určitej nebezpečnosti a ktoré sú spôsobilé vyvolať škodu, v danom prípade ide o pohybujúce sa vozidlo). Vo vzťahu k otázke zbavenia sa zodpovednosti prevádzateľa, odvolací súd konštatoval, že existujú tri liberačné dôvody. Prvým liberačným dôvodom je, ak sa preukáže, že škoda nebola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke, druhým dôvodom je, že škoda síce bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke, avšak napriek tomu prevádzateľ nemohol škode zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať a tretím liberačným dôvodom je zavinenie samotného poškodeného, keď síce škoda bola spôsobená osobitosťou prevádzky, avšak príčinou škody bolo zavinené konanie poškodeného. V posudzovanej veci odvolací súd vyslovil názor, že nemožno vyvodiť existenciu prvého liberačného dôvodu, nakoľko škoda nebola spôsobená okolnosťami, ktoré nemajú pôvod v prevádzke (tzv. vonkajšie okolnosti prevádzky); je totiž nepochybné, že škoda vznikla nárazom pohybujúceho sa motorového vozidla, čo je tzv. vnútorná okolnosť prevádzky. Pokiaľ ide o druhý liberačný dôvod, ktorým je okolnosť, že škoda síce vznikla v súvislosti s prevádzkou, ale bezprostrednou príčinou škody bola neodvratiteľná udalosť, a teda ak prevádzateľ preukáže, že škodovej udalosti nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, v danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že škoda bola spôsobená takou objektívnou skutočnosťou (ako je napr. prírodná udalosť) alebo subjektívnou skutočnosťou (správanie tretej osoby), ktorá by bola neodvratiteľná (predovšetkým výpoveďami svedkov nebolo preukázané, že išlo o náhle, nepredvídateľné a neočakávané vkročenie chodkyne do jazdnej dráhy autobusu, ktorému by sa pri vynaložení bežného úsilia ktoréhokoľvek vodiča nedalo zabrániť). V prípade zavinenia poškodeného (t.j. tretieho liberačného dôvodu) ide o také konanie, ktoré prispelo alebo sa podieľalo na vzniku škody, a bolo teda jednou z príčin škody. Ak zavinený protiprávny úkon poškodeného je len jednou z príčin škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky určitého dopravného prostriedku, a ak k tomu pristupuje ďalšia príčina, za ktorú zodpovedá prevádzateľ, v takom prípade poškodený znáša škodu pomerne a

sčasti za ňu bude zodpovedať prevádzateľ. Práve túto otázku považoval odvolací súd za podstatnú v prejednávanej veci, t.j. či došlo k účasti poškodeného na vzniku škody, a z toho dôvodu teda nastupuje pomerné znášanie škody poškodeným.

20. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že spoluzavinenie žalobkyne na vzniku ujmy na zdraví je dané, a to v rozsahu 10%. V prípade vyodenia zavinenia žalobkyne bolo potrebné pri určení jej miery zodpovednosti na vzniknutej škode vychádzať z porovnania podielu žalovaného (jeho vodiča) a podielu žalobkyne na vzniku škody s prihliadnutím na význam porušenej povinnosti oboch týchto subjektov, a to za situácie, keď je v konaní preukázané (z trestného rozkazu), že vodič žalovaného porušil svojim konaním ust. § 21 ods. 2 a 3 zákona o premávke na pozemných komunikáciách, v zmysle ktorých vodič nesmie pri cúvaní ohroziť ostatných účastníkov cestnej premávky a ak to vyžadujú okolnosti, najmä nedostatočný rozhľad, vodič je povinný zaistiť bezpečné otáčanie alebo cúvanie pomocou spôsobilých a náležite poučenej osoby. Prvoinštančný súd z vykonaného dokazovania správne vyvodil, že žalobkyňa sa v čase stretu s vozidlom pohybovala na vozovke, mimo nástupného ostrovčeka, pričom miesto autobusovej stanice bol najvyššou dostupnou mierou stavebne a technicky zabezpečené tak, aby sa cestujúci nemuseli a nemohli pohybovať na miestach, kde by bol ohrozený ich život a zdravie (režaze okolo ostrovčeka s nápisom zákazu vstupu do jazdnej dráhy). Poukázal na nerešpektovanie uvedeného zabezpečenia zo strany žalobkyne a jej konanie v rozpore s § 44 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z., ktoré možno podľa názoru odvolacieho súdu charakterizovať aj ako neopatrnosť (nie svojvôľu). Porovnaním spoluzodpovednosti žalobkyne s inými obdobnými prípadmi porušenia právnych predpisov zo strany poškodeného súd prvej inštancie naplnil požiadavku na riadne posúdenie miery spoluzavinenia žalobkyne na vzniknutej ujme.

21. Je potrebné prisvedčiť argumentácii intervenienta na strane žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne priznal žalobkyňi sumu 898,60 eur titulom základnej náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia ako aj titulom nákladov na liečenie, napriek tomu, že predmetom konania bol nárok žalobkyne na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Priznané náhrady teda vôbec neboli predmetom žalobného nároku, preto možno konštatovať, že súd prvej inštancie rozhodoval v rozpore so zásadou ne ultra petitem.

22. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 4.3.2010, sp.zn. 5Cdo/161/2009 vyslovil, že „Náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví, i keď sú vo vyhláske upravené spoločne. Oba druhy odškodnenia sú náhradou tzv. nemateriálnej ujmy a majú slúžiť na to, aby si poškodený mohol obstaráť náhradné pôžitky na vyrovnanie prežitých a prežívaných utrpení, strastí a kompenzovanie životných obmedzení vyvolaných úrazom. Ide o nároky rýdzo osobnej povahy. Vyhláška upravuje zvlášť podmienky, za ktorých sa poskytuje odškodnenie za bolesť a zvlášť podmienky pre odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Rovnako osobitne stanovuje zásady pre vyhodnocovanie oboch druhov odškodnenia. Priznanie nároku na náhradu za bolesť nie je podmienené priznaním nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia a naopak. Aj zvýšenie odškodnenia u oboch nárokov treba posudzovať osobitne, lebo existencia dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia neznamená aj existenciu dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za bolesť a naopak (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2002 sp. zn. 5 Cdo 117/2000 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 48/2004)“.

23. Súd pri rozhodovaní o nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia musí tieto nároky posudzovať samostatne. V súvislosti s nárokom žalobkyne na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že v jej prípade išlo o zvlášť mučivé bolesti spojené s úrazom a liečbou, prípadne takej zvýšenej intenzity, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zvýšiť odškodnenie bolestného nad rámec bodového ohodnotenia znalcom (lekárom). Takéto dôvody hodné osobitného zreteľa ani neboli obsahom skutkových tvrdení žalobkyne, zároveň ani nevyplývali z vykonaných dôkazov. Súd prvej inštancie preto správne nárok žalobkyne na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť zamietol.

24. V súvislosti s nárokom žalobkyne na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade žalobkyne tu existovali dôvody hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie tejto náhrady. Žalobkyňa v konaní preukázala, že i napriek vyššiemu veku, bola spoločensky a pracovne vysoko aktívna. Z listinných

dôkazov, ktoré predložila v konaní, vyplýva, že bola do roku 2006 členkou Základnej organizácie Slovenského zväzu záhradkárov (od roku 1983 do roku 1999 vykonávala funkciu predsedníčky ZO), ďalej do apríla roku 2004 pracovala pre vydavateľstvo MAPA Slovakia Plus, s.r.o. v pozícii obchodného manažéra pre styk s klientami reklamných projektov edičného plánu vydavateľstva a tzv. školského programu, zároveň bola registrovanou členkou MLM siete spoločnosti CV PRODUCTS s.r.o. do konca roku 2005 a na základe mandátnych zmlúv vykonávala pre spoločnosť ZEPTER Slovakia s.r.o. činnosti spojené s uzatváraním kúpnych zmlúv na predaj kozmetiky, parfémov a elektromasážnych prístrojov z programu ZEPTER Kozmetika a na predaj výrobkov programu ZEPTER VITA. Z výpovedí svedkov Y. M. (manžel žalobkyne), W. V. (zať žalobkyne) a Z. V. (dcéra žalobkyne) vyplynulo, že žalobkyňa sa vplyvom zníženej hybnosti, používania barlí a pretrvávajúcich bolestí musela vzdať všetkej vyššie uvedenej činnosti. Svedkovia zároveň potvrdili, že v prípade žalobkyne išlo pred nehodu o osobu činorodú a aktívnu, ktorá cestovala, starala sa o záhradu a pomáhala so starostlivosťou o vnučku, pričom ani tieto činnosti už nemohla po nehode vykonávať. Z vykonaného dokazovania možno vyvodiť, že následky nehody spôsobili čiastočné obmedzenie samostatnosti žalobkyne v bežných veciach (chôdza, starostlivosť o domácnosť a pod.), stratu jej všetkých záľub a činností, ktoré sú spojené s nutnosťou pohybu, spretfhanie sociálnych väzieb, ktoré aktívne vyhľadávala, udržiavala a rozvíjala vzhľadom na rozsah aktivít, ktoré vykonávala (žalobkyňa je po nehode občanom s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50%). Je potrebné konštatovať, že v dôsledku nehody došlo nielen k výraznej strate osobného uplatnenia v živote, ale aj k strate spoločenskej prospešnosti žalobkyne. Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené okolnosti sa odvolaciemu súdu javí ako primerané 10-násobné zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

25. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania, ktorý nárok si uplatnila na pojednávaní dňa 4.10.2018, odvolací súd poukazuje na to, že v prípade zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia ide o nárok, o ktorom môže rozhodnúť len súd, pričom jeho výška závisí od úvahy súdu. Z uvedeného potom podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný sa môže dostať do omeškania až uplynutím lehoty na plnenie vyplývajúcej z právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom k tomu, že žalovaný sa s plnením uvedeného dlhu nedostal do omeškania, nárok na zaplatenie úrokov z omeškania žalobkyne nepatrí. Aj v prípade, ak by súd nevyvodil uvedený záver, musel by konštatovať, že žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania po uplynutí premlčacej doby a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania by súd nemohol tento nárok žalobkyne priznať.

26. Na základe uvedeného bolo potrebné pristúpiť k zmene napadnutého rozhodnutia tak, že žalovanému bude uložená povinnosť nahradiť žalobkyne sumu 3 584,94 eur, ktorá predstavuje 10-násobné zvýšenie základnej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, krátenej o 10% z titulu spoluzavinenia. Výška lekárom vykonaného bodového hodnotenia nebola zo strany žalovaného ani intervenienta rozporovaná, preto súd vychádzal z ohodnotenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 200 bodov (položka č. 391 b. obmedzenie pohyblivosti bedrového kĺbu stredne ťažké), určené podľa lekárskeho posudku V. W. Q. ako aj podľa znaleckého posudku V. F. S.. Pri sume 60 Sk za jeden bod činí základné ohodnotenie odškodnenia sumu 12 000 Sk. Pri súčasnom 10-násobnom zvýšení základného ohodnotenia predstavuje náhrada sumu 120 000 Sk, z toho 10%-né spoluzavinenie žalobkyne tvorí suma 12 000 Sk, t.j. konečná suma náhrady je vo výške 108 000 Sk, v prepočte na eurá ide o sumu 3 584,94 eur.

27. O trovách konania (celkových) odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1,2 C.s.p. a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Berúc do úvahy, že žalobkyňa nebola úspešná čo do nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a v časti nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, t.j. v tejto časti konania možno konštatovať plný úspech žalobkyne, mala žalobkyňa aj žalovaný (ako aj intervenient na strane žalovaného) čiastočný úspech v konaní.

28. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 30.9.2018, č.k. 8C/103/2007-331 (nesprávne datovaným, správne má znieť 30.9.2019) rozhodol, že intervenient má voči žalobkyne nárok na 92 %-nú náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a vecne tým, že voči rozsudku podal intervenient odvolanie, v ktorom zároveň uviedol, že v konaní mu vznikli preukázané výdavky za zaplatenie súdneho poplatku, pričom súd opomenul rozhodnúť o jeho nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná mala v konaní čiastočný úspech (súd určil žalovanej nárok

na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 92%), od ktorého sa odvodzuje aj právo na náhradu trov konania intervenienta, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni vo výške 92%.

29. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa, v ktorom namietala uplatnenie princípu úspešnosti, keďže otázka výšky priznanej náhrady bola plne závislá od úvahy súdu. Poukázala na absurditu, keď trovy konania priznané žalovanému (spolu s intervenientom) prevyšujú nárok, ktorý bol priznaný žalobkyni, hoci bola v konaní úspešná. Žiadala napadnuté uznesenie zrušiť.

30. Odvolací súd vzhľadom na pristúpenie k zmene napadnutého rozsudku, rozhodoval o celkových trovách konania. Keďže o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p., neostávalo mu nič iné ako zrušiť odvolaním napadnuté uznesenie ako rozhodnutie, ktorého výrok závisí od rozhodnutia vo veci samej, a to podľa § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).